

12. søndag efter Trinitatis

Salmevalg

743: Nu rinder solen op af østerlide

417: Herre Jesus, vi er her

414: Den Mægtige finder vi ikke

160: Jeg tror det, min genløser

418: Herre Jesus, kom at røre

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus

Jesus drog igen bort fra egnen ved Tyrus og kom over Sidon til Galilæas Sø midt igennem Dekapolis. Og folk kom til ham med en, der var døv og havde svært ved at tale, og de bad ham om at lægge hånden på ham. Jesus tog ham afsides, væk fra skaren, stak sine fingre i hans ører, spyttede og rørte ved hans tunge; og han så op mod himlen, sukede og sagde til ham: "Effatha!" – det betyder "Luk dig op!" Og straks lukkede hans ører sig op, og det bånd, der bandt hans tunge, blev løst, og han kunne tale rigtigt. Jesus forbød dem at sige det til nogen; men jo

mere han forbød dem det, jo ivrigere fortalte de om det. Og de var overvældede af forundring og sagde: ”Han har hjort alting vel. Han får både de døve til at høre og de stumme til at tale.”

Prædiken

I filmen ”Batman – The Dark Knight Rises” er Gotham City endnu en gang offer for en ond magts frygtelige planer om at udslette hele byen. Batman har egentlig trukket sig tilbage på grund af sorg og modløshed, men virkeligheden kalder ham frem af sit skjul, han må gøre noget mod denne ondskab. Så han beslutter sig for at opsøge ondskaben i kloakkerne under byen; og under jorden står han ansigt til ansigt med ondskaben selv, der viser sig at være stærkere end Batman. Bain, som den hidtil ondeste af alle Batmans modstandere hedder, overvinder Batman, og Bain beslutter sig for at nedbryder Batmans sjæl ved at kaste ham i det fængsel, hans selv havde siddet i; fængslet er, bogstaveligt talt, et hul i jorden, hvor fangerne sidder og kan kigge op igennem den lange skakt, og drømme om en

dag at klatre ud af fængslet. I Batmans celle er der et fjernsyn, hvor Batman kan følge med i, hvordan Gotham City falder i Bains magt.

Der sidder Batman i sin celle: med den frygtelige virkelighed i skærmen og håbet for enden af den skakt, som kun et menneske nogensinde er klatret ud af – alle andre er fejlet. Batman vil naturligvis forsøge at slippe ud, så han sætter sig for at klatre op af skakten. Der er et sted på klatreturen, hvor man er tvunget til at springe. Meget langt. Men med et reb om livet er risikoen ikke så stor, at man sætter sit liv på spil. Batman forsøger et par gange at klatre op. Men han klarer den ikke. Hver gang han kommer til stedet, hvor han skal springe, kommer han ikke langt nok – han falder ned og bliver hver gang reddet af rebet. I cellen ved siden af Batman sidder en blind, vis mand, og da Batman spørger sig selv, hvad han skal gøre for at komme ud, svarer den blinde mand: Du er ikke bange for døden! Frygten for døden er menneskenes stærkeste drivkraft. Tag springet uden rebet!

Og det er naturligvis løsninger: Batman klatrer op ad skakten uden reb, han kommer til stedet, hvor han skal springe, og denne gang lykkes det ham: Batman klatrer op af hullet og redder Gotham City!

Hvorfor lykkes det Batman at komme op af hullet? Frygten for døden er det korrekte svar ifølge historien. Men frygten for døden har en allieret; det er en skrøbelig magt, men magten er stærk i sin skrøbelighed: den magt er troen. Troen er det positive udtryk for dødsangsten – eller måske snarere den magt, der får os til at ånde frit på trods af dødsangsten. Vores dødsangst er et udtryk for livets skrøbelighed, men troen er den skrøbelige magt, der lader os stole på, at livet kun er værd at leve, når vi har en grund til ikke at ville dø: Nemlig når vi elsker og er elsket.

For at tro er at leve i tillid til, at Gud vil os det bedste og at vi vil hinanden det bedste. At tro er at stole på vores næste, at tro er at lade os føre af hinanden, at tro er at lægge vores liv i hinandens hænder; tro er, når barnet skriger, fordi det er sultent, og forældrene giver det mad.

Tro er et spring, sagde Kierkegaard, ud på de 70.000 favne vand. Tro er Batman, der springer over dybet og vover sit liv i springet.

Tro er alt det, og fælles for det hele er, at det åbner vores sanser for livets forunderlighed, for det dyrebare og skrøbelige liv. For tro er at give sig hen til livet, vores venner, vores naboer og Gud.

Vi befinder os i en kirke. Og herinde i kirken forkyndes ordet om Guds kærlighed. Herinde i kirken møder mennesker fortællingen om Gud, og herinde i kirken fortolker mennesker sammen med andre mennesker deres liv i lyset af den fortælling. Det sker hver eneste søndag, og det sker i særlig grad, når et barn bliver døbt, når 15 unge mennesker bliver konfirmeret, når et par bliver gift, og når et menneske, vi holder af, dør.

Oftentimes siger vi, at kirken er et helligt sted. Og det er rigtigt, at kirken er et helligt sted, men det er ene og alene fordi, at vi er her.

Kig en gang på alteret. Der har vi et billede af Gud. Om det billede står der i Salmernes bog noget, som jeg læste op i begyndelsen af gudstjenesten: ”Nok har det mund, men det kan ikke tale, nok har det øjne, men det kan ikke se, nok har det ører, men det kan ikke høre, nok har det næse, men det kan ikke lugte. Det har hænder, dem kan det ikke føle med, det har fødder, dem kan det ikke gå på.”

Gudsbilledet på alteret er ikke det hellige, for det billede kan ingenting. I teksten fra Markusevangeliet hører vi om, hvordan Jesus lukker en døv mands ører op, og løsner hans tunge, så han kan høre og tale. Når vi sætter de to tekster over for hinanden, så er betydningen denne, at det ikke er billedet på alteret, vi skal rette vores tro imod. For billedet er i sig selv dødt. Tro er at lade det billede tage bolig i vores hjerte, og så rette vores opmærksomhed mod den person, der sidder ved siden af os. Teksten om Jesus, der helbreder en døvstum mand, siger to ting om Gud: For det første siger den, at Gud er Ånd. Tænk på ånde! Tænk på det jeg sagde om, at tro er at kunne *ånde frit* på trods af dødsangsten. Ånd er ikke et eller andet mystisk, svævende

begreb. Ånd er det, der giver os liv, og ånd er det, der gør, at vi forholder til os selv som levende væsner.

For det andet siger teksten, at Gud er et Ord, der høres. Eller Gud er en henvendelse, vi tager imod. Det vil sige, at Gud er imellem os – ikke inde i alteret. Gud er i mødet mellem dig og mig. Gud er dér, hvor jeg modtager dig og overgiver mig til dig. Den mest enestående begivenhed i menneskers liv, er at overgive sig til hinanden – i en ufattelig tillid til, at den anden vil drage omsorg. Det er tro, at give sig selv og modtage et andet menneske – og at glemme sig selv i den oplevelse. Ikke på den måde, at man mister kontakten med sig selv, men på den måde, at man bliver sig selv i mødet med den anden. Vi er aldrig mere menneskelige end i det øjeblik, hvor vi giver os selv til en anden – og glemmer os selv.

Den største menneskelige ulykke er, når man husker sig selv for meget. Når man tror, at man finder sig selv ved at pleje karrieren, ved at søge dybt i sit indre, ved at lukke sig

selv inde og glemme dem omkring én, ved at tilbede et alter, ved at blive den bedste eller den stærkeste.

Nogen kalder dét for egoisme. Jeg kalder det ”et forfejlet livsmål”. I den kristne tradition kaldes det ”synd”. Det modsatte af synd er at opdage, at mit livsmål er et andet menneske.

Hvad har alt det med Batman at gøre?

Det skal jeg sige jer: Batman kunne blive i sit fængsel. Batman var ikke tvunget til at klatre op af hullet. Det var ikke nødvendigheden, der fik ham til at handle. Det var kærligheden til de mennesker, der var truet af død og ødelæggelse, og det var håbet om, at der ventede en anden fremtid, når han kom op.

Vi kan også blive i vores fængsel. Vi er ikke tvunget til at involvere os i livet her på jorden. Det er ikke nødvendigt, at vi overgiver vores liv til hinanden. Men gør vi det, tør vi miste os selv, tør vi tro på kærligheden og håbe på en god fremtid, så er der en chance for, at livet bliver værd at leve.